

Перші півні
Остап Соколюк

Любовь и волшебство #1

Даниїл і Захар – мисливці за Нечистю. За дорученням Гільдії Чистих вони подорожують гірськими селами, шукаючи і знищуючи Язиків – останніх створінь Нечисті. Проте у одному із поселень все йде шкереберть: спочатку тутешня Нечисть, що з'являється у вигляді двох хлопчиків близнюків, безперешкодно віддає своє Місце Сили, а потім Дан ще й на свою голову безнадійно закохується у місцеву дівчину Ладу. Тим часом із сусіднього села на допомогу злим силам уже відправляється інша почвара...

Остап Соколюк

Перші півні

«Преси страху. Прешу тебе, преси страху»

Іздрик «Воццек»

«Якби я знав, що там мене вб'ють, то точно не ходив би туди»

Остап Черешня

Дорога вела їх вгору і ще вище, озираючись довкола чи ніхто не чигає з хащів. Дорога вела їх, сутулячись біля гір. А гори мовчали, наче вислуховували, когось хто прийшов до них, подолавши сотні і сотні миль, сотні і сотні річок і одну велику стіну, яку досі ніхто не долав, біля якої зупиняються, щоб поплакати і повернутись назад. Небо ж було – рання весна.

Двое вершників неквапливо їхали дорогою. Один був старшим, років за сорок, інший – ще зовсім молодий, років двадцяти.

– Знаеш, що я тобі скажу: нема у ньому нічого особливого. Зовсім не розумію, чому ним так всі захоплюються, – провадив розмову молодший.

– Бо цей автор цікавий. І розумний, – відгукувався старший, котрого звали Захаром.

– Я знаю, чому він нібито цікавий. Просто один вельможа знічев'я прочитав його і сказав, що це «ого-го». Через це інший його прочитав і подумав: «Може, я чогось не розумію, може, дійсно ого-го?» – і порадив ще одному багатію почитати. Так і повелося. А розумні люди його не читають. Я от не знаю, якого ясика ти його так захищаєш, – говорив Даниїл.

– Ти прочитав останній роман?

– Прочитав. І що? Ти хочеш про нього поговорити?

Захар звів очі до неба.

– А що ще робити? – промовив він.

– Так ось: що там розумного? Сюжет затягнутий, діалоги – непутящі. У кінці взагалі: головні герої якось по-дурному гинуть, а все вирішує один бовдур, котрий там, якщо подумати, ні в тин, ні в ворота, якийсь приبلуда.

– У цьому ж вся суть, – заперечив чоловік.

– Що світ рятують усілякі телепні? – іронічно запитав Даниїл.

– Точно. Краще не скажеш.

Юнак теж звів очі до неба, наче перевіряючи, що весна й досі там.

– Бідолашний світ. Іноді мені його шкода. Може, його краще не чіпати? Може, він сам себе врятує? – із надією поглянув Дан на Захара.

Старший чоловік повернув голову і строго промовив:

– Ні. Телепні знають, що роблять.

– Телепні знають, телепні зроблять.

Обое розреготались, і Захар схвально хитнув головою.

– Так отож!

Дорога йшла вгору і озиралась на хащі – чи бува хто не йде назирці. А гори мовчали, вислуховуючи кожного, хто пройшов сотні і сотні, тисячі і тисячі. Миль, річок, війн.

– Ти будеш добрим телепнем, – лукаво промовив Захар.

– Чого це?

– Бо ти тупий.

– А-а, – почував потилицю юнак. – Краще не скажеш. Тупий так тупий.

– І почуття гумору у тебе нікуди не годиться.

– Тому що я не розумію твоїх жартів?

– Ні, тому що ти сам не вмієш жартувати.

– Та йди ти!

Юнак спробував ударити Захара, але той ухилився і погнав коня вперед. Дан кинувся за ним.

Дорога піднімалась вище, сумно міркуючи, що вона ніколи не закінчується, а подорожні на ній – колись таки звертають вбік, щоб знайти свою домівку.

* * *

– Приготуйся: він іде, – зашипів Захар і причаївся.

Даниїл завмер. Замість зброї в руках у обох були великі, дерев'яні, красиво вирізьблені палиці. Вони стояли на краю села, десь між цвинтарем та болотами. Над ними мерехтів безкінечний чан зірок.

– Бачиш? – почулося напружене від старшого чоловіка.

– Ні, – мотнув головою юнак.

– Пре на нас...

Нарешті і другий побачив чорну постать, що сунулась крізь темряву. Це була велетенська істота, немов зіткана із опівнічних жахів. Позаду чорної фігури теж щось ворушилось, лише значно дрібніше.

– Готуй світлячка, – прошепотів Захар.

Двоє мисливців на нечисть вичікували влучну мить. Істота наближалась. Вона була понад два метри на зріст і, здавалось, що ще росла. Велетень рухався беззвучно, а позад нього

щось ворушилось.

– Зараз... зараз, – повторював Захар, а Даниїл подумки вистукував той самий ритм. У руці юнак стискав невеличку кулю.

Велетень ріс,

стискав і вистукував

а за ним – вистрибувало, перебігало з місця на місце.

– Зараз. Зараз! Давай!!!

Дан пожбуривав кулю на кілька метрів від себе. Круглий предмет впав на землю і засяяв. Проте світло нікого не налякало і не змусило кинутися врозтіч, а навпаки – прискорило події. Гладкий, цілком голий нелюд із зарослим лицем несподівано побіг значно швидше, ніж від нього можна було сподіватися.

Даниїл ще міцніше вперся ногами в ґрунт. Здавалося, що ця гола глиба зараз змете їх, як голодний ведмідь досягну малину.

– Стояти! – кричав Захар.

– Іди сюди! Давай! – кричав Даниїл.

Відстань між ними зникла. В останню мить обое подалися вперед, виставивши круглі кінці палиць. Велетень зі всієї сили налетів на цю дивну зброю і заточився назад, ніби малина ведмедю видалась не до смаку. Він хапнув повітря ротом та випустив низький черевний звук. Але від потужної атаки Даниїл не впорався з рівновагою – нога зісковзнула і зрадливо підвернулась. Юнак опинився на землі.

– Вставай! Бий його! – командував Захар, насуваючись на нічну почвару.

Його напарник скривився від болю в коліні, але швидко звівся на ноги.

– Давай!

Вони накинулись на нелюда. Дан спробував дістати його голову, проте не дотягнувся. Захар же влучив громилі в живіт, від чого той знову відступив назад.

– Бий його в живіт! В живіт! Чув?!

– Я чую!

У коло світла нарешті потрапило створіння, що перебувало позаду велетня. Це були два хлопчики, які трималися за руки і пританцьовували, якимось зовсім неприродно пересуваючись у просторі. В одного було серйозне обличчя і, здається, щось негаразд з очима. Інший навпаки посміхався та чомусь радів.

Раптом громило неочікувано спритно кинувся вперед і дістав лапою Захара. Чоловік оступився і зашипів, наче кіт, який побачив собаку. Даниїл вчасно прийшов на допомогу – у ту ж мить він наніс потужний удар велетневі в бік, і той не встиг накинутись на Захара.

– Разом!

Захар, схоже, оговтався. І тут нічна істота вчинила щось дуже несподіване. Вона відштовхнулася від землі і, зробивши гігантський стрибок, сальтом перелетіла через людей. Проте це неймовірне видовище не застало нападників зненацька.

– Назад! Ноги!

Даниїл за командою рвучко крутнувся на місці і пригнувся, щоб вдарити по ногах. Почувся тріск, але то були не палиці. Палиці були значно міцніші, ніж могло здатися. Створіння знову видало низький черевний звук та впало на коліна.

Наступного наказу юнак не чекав. Він першим замахнувся і відчайдушно вперіщив своєю зброєю по волохатій голові. Та несподівано легко відірвалась. Незвична куля полетіла назад у темряву. Тіло хитнулось і впало на землю вже купою чорного ґрунту, наче щойно насипана могила.

Важко дихаючи, обое розвернулись, проте два хлопчики, не рознімаючи рук, вже тікали.

– За ними, – стомлено гаркнув Захар. Він тримався за плече.

* * *

Вона сиділа на березі поривчастої гірської річки. Була юна весна. Під себе дівчина підстелила невелике покривало і якомога зручніше вмостила на ньому. У руках тримала книжку. Довкола – ні душі. Лише гори та дерева, схилившись з урвищ над річкою, оточували її. Старі гори, в яких і почались колись Часи Загрози, з яких і виринула Нечисть. І багато-хто тоді звинувачував людей, котрі тут жили в гріховності. І багато хто проклинав їх, сам породжуючи нечисть. А гори змовчали. Гори і зараз не подавали голосу, заціпеніли,

задумливі, старі.

Дівчина на березі може й відчувала себе якоюсь крихітною часткою цих велетів, але не надавала цьому великого значення. Гори та й гори. Це був її дім, в будь-якому разі. Сказати по правді, чи могла вона пам'ятати про Часи Загрози? Що вона могла пам'ятати? Для неї були важливими інші речі. От хоча б книжка, яку проте дівчина читала не довго, звернувши всю увагу на річку. А річка... глибока і поривчаста, переходила в спокійну і ніжну. Вона дивилася на неї. Вона дивилася. На неї.

Здавалося юній дочці гір, що в річці приховано саме та упокореність, напоєність, що так гаряче шукає вона. Та розважливість, яку потребує вона, вічна втікачка від свої думок. Та покірність, що так потрібна вічній втікачці. І шукалося юній дочці в річці.

Вона дивилась на неї. Вона – на неї.

«Скажи як? Покажи? Я втечу за тобою».

Річка змовчала. Річка мовчала.

* * *

Вони зупинились в закинутій хатинці, котра знаходилась зовсім не окрай села. Та люди вважали її проклятою і здавалося навіть, що сусідні будиночки відхиляються від неї. Говорили, мовляв, колись давно господар зарубав там свою жінку з дітьми, а потім зник. Вбивцю так і не знайшли. Відтоді щось жахливе діється в тій хатині...

Даниїл із Захаром оглянули помешкання і радо погодилися там жити. У відповідь він лише почував потилицю і пішов. Він знав, що це був лише зайвий привід... І без того зайвий.

* * *

Дан підійшов до брами і зупинився. На подвір'ї загавкав пес. Юнак вирішив почекати біля хвіртки, допоки на галас не вийде хтось із хати. Він не помилився – незабаром в дверях з'явилась дівчина. Вона поглянула на чужака з недовірою, наморщивши своє красиве обличчя. Дан сміливо відповів посмішкою:

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22478754&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.